

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 182.304 van 24 april 2008
in de zaak A. 137.924/VII-30.087.**

In zake : de CVBA HAMAL,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. GEELLEN,
kantoor houdende te HASSELT,
Gouverneur Roppesingel 131

tegen :

de Vlaamse Landmaatschappij,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. VANDEPUT,
kantoor houdende te HASSELT,
Kol. Dusartplein 34, bus 1.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de CVBA HAMAL op 16 juni 2003 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de geschillencommissie bij de Vlaamse Landmaatschappij van 28 augustus 2002 waarbij het bezwaarschrift van de verzoekende partij tegen de beslissing van de Vlaamse Landmaatschappij van 15 januari 2002 wordt verworpen, deze laatste beslissing wordt bevestigd en aldus wordt beslist van de verzoekende partij een aantal beheersvergoedingen terug te vorderen en een aantal beheersvergoedingen niet aan haar uit te betalen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de beschikking van 17 april 2007 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 19 februari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2008;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LONCKE die, loco advocaat K. GEELLEN verschijnt voor de verzoekende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur J. CLEMENT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

OVERWEEGT WAT VOLGT :

1. De gegevens van de zaak

1.1.1. De verzoekende partij baat een aantal percelen landbouwgrond uit die zich bevinden in een door de Vlaamse regering overeenkomstig artikel 15 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (hierna: meststoffendecreet) aangeduide kwetsbare zone water.

1.1.2. Op 30 juli 2001 en 10 augustus 2001 sluiten de verzoekende partij en de Vlaamse Landmaatschappij twee beheersovereenkomsten water.

1.1.3. Op 23 oktober 2001 wordt door de verwerende partij bij de verzoekende partij een inspectie uitgevoerd. Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij voor een aantal detailovereenkomsten de normen inzake de totale stikstofbemesting overschrijdt.

1.1.4. Op 15 januari 2002 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee voor het contractjaar 2001 enerzijds een aantal beheersvergoedingen terug te vorderen en anderzijds een aantal beheersvergoedingen niet uit te betalen.

1.1.5. Op 28 februari 2002 dient de verzoekende partij bij de geschillencommissie een bezwaarschrift in tegen de hierboven vermelde beslissing van 15 januari 2002.

1.1.6. Op 28 augustus 2002 beslist de geschillencommissie het bezwaar van de verzoekende partij te verwerpen.

Dit is de bestreden beslissing.

1.2.1. De bestreden beslissing wordt genomen in het kader van de beheersovereenkomsten die kunnen worden gesloten voor kwetsbare zones water in de zin van het meststoffendecreet.

Artikel 15 van het decreet stelde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het volgende :

"§ 1. In de kwetsbare zones bedoeld in artikel 15 kan de Vlaamse Regering met de grondgebruikers beheersovereenkomsten op vrijwillige basis sluiten ter stimulerings van verdergaande stappen ter verbetering van het milieu. (...)

§ 2. Voor de cultuurgronden gelegen in de zones, bedoeld in artikel 15, § 6, worden de inkomstenverliezen die ontstaan ten gevolge van de bepalingen van artikel 15, § 7, die gericht zijn op verdergaande stappen ter verbetering van het milieu volledig vergoed, conform de bepalingen van artikel 15septies.

Met ingang van 1 januari 2003 kunnen, binnen de budgettaire perken en voor percelen cultuurgronden gelegen binnen de kwetsbare zone water, bijkomende financiële stimuli aan gebruikers worden gegeven voor die percelen cultuurgronden waar een lagere risidu-waarde wordt gemeten dan deze die overeenkomt met de richtwaarde, bedoeld in artikel 13bis, § 1, tweede lid, 2/. De Vlaamse regering kan nadere voorwaarden en regels vaststellen voor het toekennen van deze bijkomende financiële stimuli".

Luidens artikel 15septies is het de Vlaamse regering die de vergoedingen voor de inkomstenverliezen vaststelt.

1.2.2. Voornoemde regeling is uitgewerkt in het besluit van de Vlaamse regering van 10 november 2000 tot vaststelling van een vergoedingenregeling ter uitvoering van artikel 15, 15bis, 15ter, 15sexies, §§ 1 en 3 en 15septies van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 26 mei 2000 ter uitvoering van sommige artikelen van hetzelfde decreet (hierna : besluit van de Vlaamse regering van 10 november 2000).

Artikel 6 van dit besluit stelde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen dat "de bepalingen van het gemeen recht (...) van toepassing (zijn) op de beheersovereenkomsten, voor zover de beheersovereenkomst er niet uitdrukkelijk van afwijkt".

Artikel 7, § 1 van het besluit bepaalde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen dan weer wat volgt :

"Wanneer na controle wordt vastgesteld dat de beheerder de bepalingen van de beheersovereenkomst niet naleeft of heeft nageleefd, vervalt voor de beheerder de in de beheersovereenkomst voorziene vergoeding voor de betrokken kalenderjaren voor de betrokken percelen. De VLM vordert de reeds betaalde vergoedingen terug voor die jaren waarin een inbreuk op de bepalingen van de beheersovereenkomst door de beheerder werd vastgesteld. Iedere toezichthoudende ambtenaar die vaststelt dat een beheerder de bepalingen van de beheersovereenkomst niet naleeft, is met het oog op het niet uitbetalen of de terugvordering van de vergoeding, gehouden binnen de maand na de vaststelling van de overtreding, een kopie van de vaststelling van deze overtreding over te maken aan de VLM en aan de beheerder.

De VLM geeft de beheerder van haar beslissing tot niet-betaling of terugvordering van de beheersvergoeding kennis per aangetekende brief waarin de bepalingen van de overeenkomst, die de beheerder niet heeft nageleefd, worden vermeld".

Artikel 7, § 2 voorzag op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen in de mogelijkheid om een bezwaarschrift in te dienen.

2. Rechtsmacht

2.1. Krachtens de artikelen 144 en 145 van de Grondwet is de Raad van State niet bevoegd om kennis te nemen van een annulatieberoep waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp een geschil is over subjectieve rechten. De Raad van State moet dan ook zijn bevoegdheid afwijzen wanneer het beroep is gericht op de erkenning van een subjectief recht waaromtrent het bestuur een volledig gebonden bevoegdheid heeft.

2.2. Het beroep is gericht tegen de beslissing waarbij enerzijds aan de verzoekende partij wordt geweigerd een aantal beheersvergoedingen uit te betalen en anderzijds van haar een aantal beheersvergoedingen worden teruggevorderd, en zulks in het kader van tussen haar en de verwerende partij gesloten overeenkomsten. De verzoekende partij betwist het standpunt van de verwerende partij als zou zij de op haar rustende verbintenissen niet (correct) zijn nagekomen.

2.3. Uit de samenlezing van de artikelen 15, § 2 en 15septies van het meststoffendecreet blijkt dat de verzoekende partij recht heeft op een vergoeding mits is voldaan aan de door de Vlaamse regering in haar besluit van 10 november 2000 vastgestelde voorwaarden. Artikel 7 van dit besluit stelt uitdrukkelijk dat dit recht op een vergoeding vervalt wanneer de beheerder zijn verbintenissen uit de beheersovereenkomst niet naleeft. Luidens artikel 6 is het gemeen recht van toepassing, voor zover de beheersovereenkomst er niet uitdrukkelijk van afwijkt, hetgeen te dezen niet het geval is.

2.4. Het werkelijk voorwerp van het beroep betreft bijgevolg een betwisting omtrent de uitvoering van een overeenkomst, en meer bepaald omtrent de vraag of de verzoekende partij al dan niet haar verbintenissen is nagekomen en recht heeft op een vergoeding. Het antwoord hierop is een kwestie van interpretatie van de toepasselijke regeling, en niet van appreciatie ervan. Ook al zou de toekenning van de vergoeding een van de overeenkomst afsplitsbare handeling zijn, zoals de verzoekende partij in haar laatste memorie betoogt, dan nog doet zulks geen afbreuk aan hetgeen hierboven is gesteld. De verwerende partij beschikt te dezen immers niet over enige appreciatiebevoegdheid, waarbij zij een keuze kan maken tussen verschillende rechtsgeldige oplossingen, doch louter over een interpretatiebevoegdheid, waarbij zij aanduidt welke enige mogelijke rechtsgeldige oplossing aan het geval van de verzoekende partij moet worden gegeven.

2.5. Het is bijgevolg enkel en alleen de gewone rechter die uitspraak kan doen over het recht van de verzoekende partij. De Raad van State is te dezen dan ook zonder rechtsmacht.

Het komt hierbij evenwel gepast voor de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, omdat bij het ter kennis brengen van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij de mogelijkheid werd vermeld van de indiening van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State,

OM DIE REDENEN BESLIST DE RAAD VAN STATE:

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vierentwintig april tweeduizend en acht, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit :

de HH.	L. HELLIN,	kamervoorzitter,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	P. LEFRANC,	staatsraad,
Mevr.	E. IMPENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. IMPENS.

L. HELLIN.